

**MERKWAARDIGE EN WAARACHTIGE BEKERINGS-
GESCHIEDENIS**

VAN

DRIE JOODSE KINDEREN,

zijnde drie zusters van 8, 10 en 12 jaren.

Zij zijn gedoopt in de hoofdstad Berlijn,

door de heer Predikant

HEINRICH KAMANN.

Uit het Hoogduits vertaald

Met een toelichting over Romeinen 11

W.M. de HERTOOG — UTRECHT

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2016**

EERSTE STUKJE

Dat de Heilige Geest ook in de harten der kinderen een begeerte naar de Heere Jezus en Zijn genade kan uitwerken, wanneer kinderen de middelen tot deze zalige erkenenis recht gebruiken, om dat de Heilige Geest door het woord van God in de ziel werkt, daarvan is het navolgend merkwaardig voorbeeld een onverwerpelijk bewijs.

Een Jood te Berlijn, had met zijn vrouw driedochters, waarvan de oudste 12, de tweede tien, en de derde 8 jaren oud was.

Toen de kinderen zover waren, dat zij op straat konden gaan, zo begaven zich deze drie kinderen bij Christen kinderen, die hun in onnozelheid verhaalden, hoe dat de Zoon van God van de Hemel op deze wereld was gekomen, een kind geworden, en van Zijne pleegouders was groot gemaakt, deze Zoon van God was de Middelaar en Verzoener van ons mensen geworden; Hij ontving in de besnijdenis de Naam Jezus, en deze had, toen hij was groot geworden, de zonden en schulden der mensen op zich genomen, en als het Lam Gods de zonden der gehele wereld gedragen, toen Hij zich van de Joden tot de dood aan het Kruis had laten veroordelen.

Maar deze mensen wisten het niet, dat deze kruisdood van Zijn Vader was bestemd; dat Hij, als de Middelaar van de wereld door het vergieten van Zijn bloed aan het Kruis, de wereld zou verzoenen, en de mensen nu door Hem kunnen zalig worden. Op deze wijze verhaalden die Christen kinderen van onze Heere Jezus, en van Zijn grote liefde, hoe zeer Hij de kinderen bemind, ook de Joden kinderen. De Christen kinderen zeiden aan de Joden kinderen het tweede Geloofs Artikel, het gebed des Heeren en vele Spreuken uit de Heilige Schrift voor.

De Joden kinderen werden oplettends en leerden dit door herhaald voorzegggen van buiten. Toen zij nu zo dikwijls hoorden, dat onze Heere Jezus de mensen had verlost, en nu ook de mensen wilde zalig maken, ook de kinderen; zo werkte de Heilige Geest een dergelijke brandende begeerte naar de Heere Jezus in de drie dochters, dat zij alle drie het besluit namen, van zich te laten dopen, en waarachtige Christenen te worden. Zij gingen bij de heer Kamann, Predikant aan de Mariakerk.

De oudste zuster naderde de heer Predikant met deze woorden:

"Daar kom bij u, mijn lieve heer Predikant, met mijne twee zusters, en verzoek dat gij ons in uw bescherming wilt nemen, want wij willen alle drie Christenen worden, opdat wij ook aan die Jezus van Nazareth mogen deel hebben als zijnde de waarachtige God, dewelke voor de zonden der mensen aan het kruis, en aldus ook voor ons is gestorven. Want niets nodigt ons, dan de liefde tot de gekruisigden Jezus, zijnde een waarachtig God, en deze liefde tot hem willen wij ook niet langer onderdrukken. Om deze oorzaak verzoeken wij u, dat gij medelijden met uw kinderen hebt."

De heer Predikant Kamann meende dat deze kinderen te huis iets kwaads gedaan hadden, en vreesden voor straf. Hij vermaande hun dan in der minne, zij zouden naar huis gaan, en zich als goede kinderen tegen hun ouders, naar Gods bevel en Zijn wet gedragen.

Maar zij knielden alle voor de heer Predikant neer, en smeekten om Christus wille, dat hij hun niet zoude verstoten dewijl anders in de gehele wereld niets was dat hun tot hem had laten gaan, dan de grote liefde tot Christus de gekruisigden, zijnde de waarachtige God. Ze hadden alle drie besloten, eerder te sterven, dan van deze Jezus

af te laten; die hun ook aan het Kruis had verlost. Zij wilden ook aan Christus toebehoren; en Hem nooit verlaten, het moge gaan zo het wilde. Zo knielden deze drie kinderen; en smeekten met hete tranen: "Ontferm u over kinderen, die aan Jezus Christus willen geloven; en jaagt ons niet weg, want wij gaan niet weer van u af. Niets heeft ons gedrongen onze ouders te verlaten, als de grote liefde om deze Jezus Zijn eigendom te zijn en te blijven. En daarom smeken wij u, helpt ons, dat wij deelachtig worden aan deze Christus en Zijn bloed, als gedoopte kinderen."

Daar stond de Predikant en zag de drie kinderen met verwondering aan, welk een brandende begeerte zij hadden naar de Heere Jezus, en hoe zij uit een oprechte liefde tot Hem alles in de wereld wilden verlaten, om zalig te worden. Zij lagen zolang aan de voeten van de Predikant, dat hij hun verzekerde, hij wilde ze bij zich houden. Vervolgens nam de Predikant deze drie kinderen met permissie van de Magistraat bij zich.

De Ouders in korte tijd daarvan kennis krijgende, gingen bij de heer Predikant om hun kinderen daarvan af te halen, maar die heer kon de kinderen nu niet van zich laten weg gaan, omdat hij het al aan de Magistraat had gemeld, en wachten op orders.

Zijn Koninklijke Majesteit bestemde een Commissie van vier Predikanten, twee Gereformeerde, als de heren Jablonaki¹ en Achenbach, en twee Lutherse, als de heren Posfard en Thering. Deze heren zouden het geval nauwkeurig onderzoeken, of deze kinderen zonder kwetsing van de vaderlijke macht, tegen de wil der Ouders beschermt, en in de Christelijke leer konden worden opgevoed.

Er werd een dag bestemd, wanneer de heren Predikanten als Commissarissen, de kinderen openlijk in de tegenwoordigheid van hun Ouders, (welke zich in een zijkamer bevonden) te examineren.

Elk kind werd alleen voorgelaten en gevraagd, om welke redenen het van hare Ouders was weggegaan, en of zij niet weer bij hen wilde zijn?

Maar elk kind antwoordde met de grote ontroering van het hart; Niets in de wereld had haar hun Ouders doen verlaten, als de liefde tot de Heere Jezus van Nazareth, die waarachtig God is, die voor de zonden der wereld, aan het Kruis gestorven, en aldus ook voor ons Kinderen en wij willen door hem alleen zalig worden. Daarop zeiden zij de spreuken, die zij van de Christen kinderen geleerd hadden, het One Vader benevens het tweede Geloofs Artikel.

Met veel verwondering hoorde de Commissie met welke blijdschap en vrijpostigheid deze kinderen van de Heere Jezus en van Zijn liefde spraken.

Nu wilde men de liefde der kinderen op de proef zetten. Men zei: "Willen jullie Christenen worden, dan moet je heel zwaar werk doen. Je moet van alle mensen gehaat worden; je hebt geen mens in de wereld die met je zal omgaan. Je bent van je Ouders verstoten. Met één woord jullie moeten alles wat nood en ellende is, op je nemen, en voor alle mensen tot een schimp worden."

Op dat zeggen antwoorden de kinderen: "Wij willen hier graag werken, al zou ons ook het bloed uit de nagels springen; indien wij maar kinderen der zaligheid mogen worden. Men mag ons in de wereld beschimpen en verachten, daarna vragen wij geheel niets. In de Hemel geeft het geen schimp meer. Indien wij maar bij onze Heere Jezus kunnen, zijn, dan willen wij hier graag alles lijden."

Men beloofden hen, indien zij weer naar hun Ouders wilden terugkeren, zouden zij de

¹ In Oost Pruisen komt de naam **Jablonski** voor in de 19^e eeuw

schoonste kleren hebben, zij zouden al wat ze wensten van hun Ouders krijgen. De kinderen antwoordden, wat zouden hun schone kleren kunnen helpen; zij achten dergelijke niet. Ze moesten wel in de wereld blijven, maar zij wilden kinderen der zaligheid worden; in de Hemel verkregen zij beter klederen die hun de liefste Jezus zou geven. Tot hun Ouders wilden ze niet weer gaan, want ze wilden Christenen worden, o dat zij door de Heere Jezus, Die voor de zondaars is gestorven en alle mensen wilde zalig maken, ook zalig mochten worden.

Nu werden de Ouders tot de kinderen in de kamer gelaten.

Deze omhelsden hun kinderen met veel tranen, en smeekten hen, dat zij mochten met hen gaan.

Maar de kinderen zeiden: *in deze wereld niet meer; wij willen eerder alles, wat er kan bedacht worden, lijden, dan wij onze liefde tot die Heere Jezus zouden verlaten.*

De Ouders vielen aan hun voeten, en zoenden hun handen en voeten. Met opgeheven handen smeekten ze, zij zouden zich toch laten bewegen; en bedenken, dat zij als Ouders hen zo teer beminden, en hoe zij zo hard en ongevoelig konden zijn, hun kinderlijke harten tegen hun Ouders toesluiten. Ontfermt u kinderen, over de smart van je Ouders die ze moeten gevoelen!

De Ouders hadden de kinderen wenende omhelst en gesmeekt, zij zouden hun voornemen veranderen en niet aan Christus geloven.

Maar al deze drie kinderen, die ook de heetste tranen storten, antwoordden aan hun Ouders, zij veranderden hun voornemen nooit, zij wilden Christenen worden, en door die Jezus, die aan het Kruis was gestorven, en de waarachtige God is, zalig worden. Deze beminden zij nu, voor al de wereld; zij hadden Hem ook al hun harten gegeven, en Hij zoud nu ook in hun kort leven het Oogmerk van hun liefde blijven.

Einde van het eerste stukje.

VERVOLG OP DE BEKERING DER DRIE JOODSE KINDEREN.

De kinderen zeiden verder tot hun Ouders: zij waren van nu af aan niet meer hun Ouders en zij waren ook in dit opzicht niet meer hun kinderen, zolang zij Joden en vijanden van hun teergeliefde Jezus blijven. Maar als zij konden besluiten Christenen te worden en in Jezus te geloven die voor de zondaren aan het Kruis gestorven is, dan zouden zij hun Ouders zijn. Zij wilden alle drie weer bij hen komen, en dan wilden ze allen deze lieve Heere Jezus aanbidden en Hem beminnen. Maar als zij dat niet wilden, zeiden de kinderen verder, dan bleven zij voor hun gescheiden; en zij zouden van hun voornemen niet afgaan; en hun smeken hielp niets.

Op deze wijze weenden Ouders en kinderen, dat ook de omstanders over dit gevoelig geval tranen storten.

De Moeder die de tweede dochter bijzonder beminde, omhelsde dit kind met vele tranen, en stelde haar moederlijk hart en liefde aan dit kind zó gevoelig voor, dat de omstanders het nauwelijks meer konden aanzien hoe de moeder het kind smeekte.

Nu smeekte de moeder de heren Predikanten, dat zij de kinderen mochten afwijzen en overhalen, om met hun Ouders te gaan.

De Predikanten deden nu nog één verzoek door sterk bidden en overhalen, en door het beloven van veel giften, als zij besluiten wilden met hun Ouders te gaan. Zij veinsden alsof zij de kinderen met ernst afwijzen, en niet tot het onderwijs in de Christelijke leer wilden aannemen, maar zij zouden weer met hun Ouders gaan.

Hierop antwoordde de tweede dochter, die de moeder in 't bijzonder met hartroerende

woorden smeekte, heel gerust: "Ja moeder, ik zal met u gaan, zodra u het besluit zult nemen een Christin te worden; u zult dan mijn lieve moeder, en ik wil uw gehoorzame dochter zijn en blijven. Maar wilt u niet besluiten een Christen te worden, en aan Jezus te geloven, die voor zondaars aan het Kruis is gestorven; en wilt u door Hem niet zalig worden, dan ga ik nooit met u.

Nu begonnen alle drie de kinderen hun Ouders tot besluit te vragen, of zij wilden besluiten Christenen te worden. Zo wilden zij met hen alles lijden; zij zouden hun zin niet veranderen, want zij bleven bij deze Jezus, die voor de zondaars aan het Kruis is gestorven en alle mensen wil zalig maken, zonder de minste oogmerken. Zij hadden besloten Zijn Kruis met de grootste blijdschap op zich te nemen, en deze liefste Jezus te volgen, al zouden zij ook in het Spinhuis gebracht worden. Ook daar wilden zij met blijdschap heengaan. Als zij maar konden gedoopt worden, dan zou hun niets verdrieten. Dan wilden ze met blijdschap werken.

De jongste dochter zei: of ze haar ook niets wilden te eten geven, zodat zij door honger moest sterven, zou zij toch niets voor die honger vragen. Ja, zij was gereed zich de kop te laten afhouden. Zij wilde eerder haar leven verliezen, dan van haar liefste Jezus aflaten.

De Predikanten zeiden tot de kinderen; wat ze nu wel wilde beginnen, indien men haar niet zal aannemen; zij moesten dan toch weder bij hun Ouders gaan; want zij konden geen Predikant dwingen om ze aan te nemen.

Daarop antwoordde het kind van acht jaren: Indien gij 't weigert zo zal toch mijn liefste Jezus mij aannemen, die voor mij aan het Kruis is gestorven. O, Hij zal mij in Zijn liefde-armen nemen en mij niet verlaten. Want Hij bemind de kinderen en ik bemin Hem ook; en deze liefde zal in mijn hart nooit ophouden.

En zo begonnen alle drie de kinderen als met één mond vrijuit te zeggen, dat Jezus die aan het Kruis was gestorven hun liefste enige Jezus zijn en blijven zou. Ze wilden nu niet van Hem aflaten. En de waarde heren Predikanten mochten hun de liefde bewijzen om hen in het Christendom te onderwijzen. Zij wierpen zich hierop aan de voeten der Predikanten en zoenden hun handen en voeten met vele tranen. En leiden nog eens hun Geloofsbelijdenis af in de tegenwoordigheid van hun Ouders, en verzekerden ook nog eens, dat hun niets dan alleen de liefde tot Jezus aandrong, om alles en ook hun Ouders te verlaten; maar alleen die Jezus volgen, die voor hen aan het Kruis was gestorven.

Hierna werden alle mensen over der kinderen vrede en liefde in aandoening gezet, zodat zelfs de Predikanten zich van tranen niet konden onthouden, hoe vrij deze kinderen de waarheid van onze Heere Jezus en Zijn zaligmakende liefde in een geregelde samenhang en met een dergelijke vrijpostigheid konden bekennen.

De Ouders nog tegenwoordig zijnde, verzochten aan de Commissie, zij mochten toch toestaan dat zij nog eens met hun kinderen mochten spreken. Waartoe hun permissie werd gegeven.

De Ouders gingen hierop met hun kinderen in een zijkamer, en smeekten nog enige uren op het nadrukkelijkste en beweeglijkste met vele tranen, en met de tederste omhelzing: zij zouden zich doch laten bewegen en met hun gaan.

Maar al dit smeken van hun Ouders, al hun tranen, en hun neervallen voor de kinderen was niet vermogend, de grote liefde tot de Heere Jezus in hun hart uit te blussen. Alle drie de kinderen verzekerden met de tederste tranen dat zij hun Ouders niet haatten; neen, niets dan de liefde tot Jezus, die aan het Kruis om hunner zondenwil gestorven

is, maakte, dat zij zich van hun Ouders, moesten scheiden.

Nu maakte de Commissie nog het laatste verzoek, met de kinderen op de aandoenlijkste wijze over te halen, dat zij met hun Ouders zouden gaan. Maar de kinderen vielen nog eens aan de voeten van de heren Commissarissen neer, en smeekten met hete tranen, dat zij hun Ouders zouden laten naar huis gaan. Ze verzekerden nog eens, dat in de gehele wereld niets was, dat hun uit het huis van hun Ouders had doen gaan, dan alleen de liefde tot die Jezus, die voor hun aan het Kruis was gestorven. En niets zou er meer in de wereld zijn, dat hen van dezen Jezus zoude scheiden. Zij verzekerden ook, dat er nog meer Jodenkinderen waren, die ook besloten hadden om Christenen te worden. *Maar gij, liefste Jezus zeiden zij, zult ook wel een tijdpunt voor hun gekozen hebben.*

Men heeft zich over de liefde van deze kinderen tot onze Heere Jezus verwondert; zo zij maar een briefje in hun handen kregen, waarop de naam Jezus was gedrukt, die zij kenden; hoewel zij ook niet konden lezen, hebben zij deze Naam met de tederste tranen gezoend. Zo dierbaar was hun de Naam van Jezus. Kregen zij een boek, dan bladerden zij het door en zochten de Naam Jezus. Met beide handen drukten zij die dierbare Naam aan hun borst, en vergoten de teerste tranen, van brandende liefde voor onze Heere Jezus.

De kinderen werden nu tot het onderwijs genomen, en de ouders namen nu eindelijk het aandoenlijkste afscheid van hen. Het werd ook voor de Commissie geordonneerd dat deze drie kinderen openlijk in de Kerk in het waarachtige Christendom zouden worden onderwezen.

Zowel aan de ouders als aan andere Joden werd permissie gegeven, in de Kerk te komen en hun gewaande tegenwerpingen aan de kinderen tegen het Evangelie te maken.

Als nu de kinderen behoorlijk onderwezen waren, zijn ze namiddags, nadat zij tevoren hun Geloofsbelijdenis hadden afgelegd, bij een talrijke vergadering, door de heer Predikant Heinrich Kamann gedoopt geworden.

- De oudste ontving in de Heilige Doop de Naam Constantina Frederika.
- De tweede, Sophia Johanna, en
- De derde, Maria Christina; met de bijnaam Hirtentreu of Herdertrouw, die zij zelf hebben verkozen.

Heere Jezus! (dus werd voor hun gebeden) werkt in de harten van alle kinderen een dergelijke liefde tot U en tot Uw kruisdood, door Uw Heilige Geest door het middel van Uw Goddelijk woord, opdat deze Joodse kinderen niet eens aan de laatste dag vele Christenen mogen verdoemen. Maar ook in ons alle werke een dergelijke brandende liefde, opdat onze harten met het hart van Jezus onze Heere zijn moge. Amen.

Vorenstaande aandoenlijke geschiedenis, die onder de regering van de overleden Koning van Pruisen met drie Joodse dochters in Berlijn gebeurd is, zou billijk in de harten van hen die deze lezen, diepe blijvende indrukkingen maken.

Gij waarde ouders! wilt toch aan uw kinderen de Religie van Jezus vroeg bekend maken. En gij! vrienden en opzichters der jeugd, mocht gij toch bij uw onderwijs geen

koudheid bij u laten bemerken, in aanmerking der Jeugd tot een vroege overgave van hun hart aan God; en tot een levendig geloof aan de Heere Jezus Christus, om hen aan te nemen; zoals Hij ons van God gegeven is tot Wijsheid, tot gerechtigheid, tot heiliging en verlossing. Dit door een vroom Christelijk voorbeeld van uw kant ondersteund, zou van grote zegeningen kunnen gevolgd worden.

Gij lieve zoons en dochters! wie gij ook zijt, laat u dit beschreven voorbeeld recht het hart raken, en beproefd u, of zich ook bij u een dergelijke brandende liefde tot u onder 't ontzaglijk lijden aan het deerlijk kruis voor u gestorven Verlosser vinde.

Ge zou toch billijk uit tegenliefde ook Zijn rechte jongeren en navolgers worden willen. Hij heeft het toch wel om u verdiend. Vermijd toch eerder alle kwade en ijdele gezelschap, dan verloren te gaan. Smeek de lieve Heere om de kracht van Zijn Heilige Geest, dat Hij u een nieuw hart, tot het willen en het voleinden moge schenken.

Lieve jonge vrienden, aan wie hun geweten zegt dat het met hen anders moet worden indien zij God willen behagen. Weigert niet langer uw hart aan Hem, die enig tot dit oogmerk op deze wereld is gekomen, enig om daardoor de hardste pijniging en de verschrikkelijkste dood heeft ondergaan alleen om de kinderen zalig te maken.

Gelukkig zijt gij vrienden! indien u tot voorzegde besluit. Uw geluk is onuitsprekelijk indien gij zo tot aan het einde van u leven in gestadige trouwheid, aan uw getrouwe Heiland die uw met Zijn dierbaar bloed heeft gekocht; lieven en hem zult aanhangen. Gij hebt een onvergankelijk, onbesmet en onophoudelijk erfdeel te verwachten, dat voor u in de Hemel is bewaard.

Hij, onze vriendelijke Heiland en Beminnaar onzer Zielen, zegene hiertoe bovenstaande geschiedenis en deze hartelijke vermaning om Zijn ondoorgrondelijke liefde willen!

AMEN.

De profetie van Paulus over de bekering van Israël en het Jodendom, Romeinen 11

In de 19^e eeuw vond er een geestelijke opwekking plaats op diverse plaatsen in Europa, zowel in de Christelijke kerk en ook onder de Joden.

Wanneer een Jood of Jodin aansluiting zocht bij de Kerk en gedoopt werd, was het de gewoonte van de Christelijke voorgangers om tevens de dopeling te vragen zijn Joodse naam te laten vervangen óf een eerste naam toe te voegen aan de bestaande voornaam. Dit lijkt onschuldig, maar het heeft een bittere achtergrond. Het is puur ontstaan uit de gedachte dat een Jood zijn Jood-zijn moest ontworden en Christen worden. Een Jood moest toch in de *Christelijke kerk ingelijfd worden*. Die mening trok men in sommige gevallen zover door, dat zelfs hun eigen Bijbelse naam moest vervangen worden.

Een voorbeeld hiervan is Solomon Schwartz geboren 20 januari 1817 te Meseritz in Pruisisch Polen. Schwartz ging naar Berlijn voor de studie. Maar tijdens zijn studietijd komt hij tot geloof in Jezus Christus en laat hij zich op 18 oktober 1837 dopen in de NazarethKirche in Berlijn. Bij die gelegenheid neemt hij, zoals dat de gewoonte is onder de Joden die zich laten dopen, de nieuwe namen August Ferdinand Carl aan. Zie *Messiasbelijdende Joden in Europa*, blz. 80.

Raphael Hirsch werd genoemd bij zijn doop: Joiachim Heinrich Biesenthal. Salomon Duijts moest een voornaam erbij nemen: Christiaan. Een van de mooiste namen, maar er was een soort miskenning in van de Bijbelse naam Salomo.

Zo zijn er veel voorbeelden geweest. Geschiedschrijvers zeggen, dat er van de miljoen Joden één kwart tot belijdenis van Christus kwam in de 19e eeuw.

Het idee dat Joden na hun bekering hun Joodse wortels moeten verlaten wordt krachtig weerlegd door Paulus in Romeinen 11. Versta het goed, de oude Joodse wettische godsdienst gedocumenteerd in de Ceremoniële wetten moesten ze verlaten, maar niet hetgeen in als eeuwigdurende Bijbelse grondslag geldt, noch hun Joodse identiteit, die uitwendig verankerd ligt in de besnijdenis. Dit is een nationaal teken, maar er ligt geen geestelijk nut in.

Het volgende mag tot verduidelijking dienen.

1. Op de Pinksterdag werd Gods Geest uitgestort over een gedeelte van de Joden in Judea en over de Jodengenoten. Hier ontstond de eerste Christelijke gemeente uit Joden. Jezus was een geboren Jood en stond aan het Hoofd. De apostelen waren Joden. Heel de Heilige Schrift was door Joden beschreven.

2. Waarschijnlijk binnen één jaar werd Paulus krachtdadig bekeerd. Circa eind van jaar 30 volgens de Christelijke jaartelling.

Paulus werd op een bijzondere manier geroepen tot apostel door Jezus Christus. Vanaf zijn roeping had hij een brandend verlangen om Christus te preken aan het Joodse volk. Romeinen 9: 1-5.

3. De apostelen preekten alleen tot Joden zowel in en buiten hun synagogen. De Joods-Christelijke gemeente groeide snel tot ver buiten de grenzen van Judea. Men kwam samen in Joodse synagogen.

4. Het kwam een bijzondere markeerpunt in de historie van de Joods-Christelijke kerk. Petrus werd geroepen om tot de heidenen te preken; Handelingen 11: 1. Dit was circa

34 jaar na Chr. Vanaf die tijd werden de Joden en heidenen *Christenen* genoemd, Handelingen 11: 26.

10 jaar later - 44 na Chr. - stierf Herodus, de grote vijand van de Kerk, Handelingen 12: 20.

5. De Heere riep Paulus om ook onder de *heidenen* te preken. Toen de Christenen uit de synagoge te Antiochië werden verdreven, zei Paulus tot de Joden: *het was nodig dat eerst tot u het woord zou gesproken worden; maar omdat gij hetzelfde verstoot, keerden wij ons tot de heidenen.* Handelingen 13: 46.

In de beroemde synode te Jeruzalem werden richtlijnen gegeven voor de Joodse en niet-Joodse Christenen. 48 na Chr. Handelingen 15. De Christelijke gemeenten bestonden nu uit Joden en heidenen. Ze kerkten in synagogen en gebouwen. Ze waren verspreid door het gehele in Romeinse rijk.

6. Deze situatie bleef helaas niet duren. Er ontstond onenigheid tussen Joodse gelovigen en Christenen uit de volken. De Joodse gelovigen werden na de dood van de apostelen, in het einde van de eerste eeuw, genegeerd door Christenen uit de volkenwereld. Paulus zegt dat ze verachtelijk op ál de Joden neerkeken, gelovig of niet. Ze stelden: *De takken zijn afgebroken opdat ik zou ingeënt worden*, Romeinen 11: 19. Paulus antwoordt: "Dat is waar, maar wees niet zo hoogmoedig. Want dan zult u ook afgebroken worden. Bovendien, God is machtig de Joodse takken weer in te enten", vers 20 - 23.

In de 20 eeuwen die volgden zijn ontelbare veel takken uit de volkerenwereld ingelijfd. Ook zijn er onnoemelijk veel kerken in afval gezonken en verdwenen.

7. Uit deze tekst *de takken zijn afgebroken, opdat ik zou ingeënt worden*, hebben miljoenen Christenen uit de volkerenwereld de conclusie getrokken dat de kerk van Christus uit de volkenwereld gekomen is in plaats van de Joden. Deze hebben officieel, door Goddelijke besturing, de geestelijke erfenis van de Joden overgenomen. De kruisiging en verwerping van de Messias heeft God doen besluiten om hen voor altijd te verwerpen; uitgezonderd enkele individuen. De Joden hebben Christus voortgebracht. En ze hebben ons de hele Bijbel geschonken. Hun bestemming is voltooid.

Die dit standpunt innemen beseffen niet dat ieder gelovige Christus heeft gekruist door zijn persoonlijke zonden. Ze beseffen niet de onuitsprekelijke grote barmhartigheid van God, dat Hij allereerst de Heilige Geest uitstortte op de Joden die Jezus gekruist hadden.

We zouden hiertegen in kunnen brengen: 'uw hoogmoed verraadt dat u op dezelfde weg bent als de verharde Joden.' Dat wil niet zeggen, dat men de belijdenis van Christus verloochend . Maar deze hoogmoed toont dat het geloof oppervlakkig is geworden; of men is theoretisch verleid. Christenen die op deze hoogte klimmen, kunnen moeilijk overtuigd worden van hun fout. Daarom gebruikt God een beeld van de olijfboom, als type van het Joodse volk, Lukas 21: 29. Romeinen 11: 17.

8. De visie dat christenen uit de volkeren de plaats van Israël in de kerk voor altijd hebben overgenomen noemt men *vervangingstheologie*. Vervanging wil zeggen, als het van mensen wordt gebruikt: iemands plaats innemen, soms onrechtmatig, soms op een vreedzame manier; dus elkaar aflossen.

De afkeer van het Jodendom heeft bewust of onbewust diepe oorzaken.

Onder het oude testament haatten de heidenen de Joden omdat zij door de duivel werden opgestookt. Waarom haatte de duivel Joden? Omdat ze onder de belofte lagen dat ze de Messias zouden voortbrengen. En omdat ze dragers waren van grote beloften van zaligheid voor de heidenvolken.

En nu onder het Nieuwe Testament haatten velen Christus haten omdat Hij Jood is.

En dit verklaart eensdeels ook de grote haat tegen het volk Israël. Christus heeft geestelijk zaad in de lenden van het tegenwoordige Israëlsche volk; en in het Jodendom wereldwijd. Deze zal Hij op de bestemde tijd toebrengen tot de gemeente die zalig wordt. Zou het zaad al geboren zijn wat toegebracht moet worden? De tekenen wijzen erop, want de barensweeën van Israel en de buitengewone haat van de duivel en de wereld om de 'Israëlsche moeder' te verslinden, kunnen de voorboden zijn van de geestelijke geboorte. Jesaja spreekt over een volk dat op één dag geboren zal worden, Jesaja 66: 7-12, enz.

9. Het heidens Romeinse rijk ging ten onder en het rijk werd Christelijk, circa 312. Er ontstond een grote bloei in het Christendom. Hoeveel kerken in de periode van het Byzantijnse Keizerrijk gebouwd in Judea, blijkt nu uit de talrijke opgravingen in Israël. Deze groei onder Joodse gelovigen uit die tijd, wordt bij de historieschrijvers bijna genegeerd.

Helaas, het blijkt dat in de loop der eeuwen de Christenen uit de Joden steeds kleiner in aantal werden. De orthodoxe Joden in de diaspora werden meest wreed vervolgd en de Christelijke Joden eveneens. In de naam van de Roomse kerk werd zeer veel Joods bloed vergoten in de loop van de eeuwen.

De kerkhistorie leert ons dat de Joods Christelijke gemeenten in Judea gebleven zijn tot de verovering van de Mohammedanen circa 670. De Mohammedaanse bezetter eiste officieel de Tempelberg op. Zij beschouwden dit als een bewijs dat Allah hen de erfenis van Abraham had gegeven; maar nu aan het zaad van Abrahams zoon Ismaël.

Daarna kwam de kerk van Christus in het Oost Romeinse rijk in grote verdrukkingen door de Mohammedaanse Antichrist. De kerk in het West Romeinse rijk kwam onder kerkelijke en wereldlijke hiërarchie van de Pauselijke Antichrist.

De Reformatie in heeft rijke vruchten afgeworpen, voornamelijk in het Westen. De Oosterse Kerk bleef onder de heerschappij van Mohammedaanse en seculiere machten.

10. Bewijzen dat de Christenen uit de heidenen mede-erfgenaam zijn van de Joodse geestelijke erfenis van Jezus Christus, vinden wij in Efeze 2: 11 – 22 en 3: 16.

Paulus gebruikt daar het beeld van een tempel gebouwd in een stad.

1. De stad is geestelijk Jeruzalem, of Sion.

2. Het fundament is de leer van Jezus Christus en Die gekruist, gepreikt door de apostelen en de profeten; waarvan Christus de Hoofdsteen en Hoeksteen is; waar het hele gebouw op rust.

3. De stenen op dit fundament gelegd, waren eerst alleen Joden, daarna ook gelovigen uit de heidenenwereld die evenals de burgers met de gelovige Joden opgenomen werden in de Godsstad.

4. Het hele tempelcomplex en de tempeldienst wordt beziel en geleid door de Heilige Geest.

5. De poort om toegang te krijgen is het geloof in Jezus Christus, de Koninklijke Weg; vers 18.

6. Paulus werd een dienaar om deze verborgenheid te preken en bekend te maken; Eféze 3: 1.

7. God de Vader woont in de nieuwe tempel; het is een tempel van God.

11. Waarop beroepen een aantal theologen zich om te bewijzen dat de kerk in plaats van Israël is gekomen, met complete verwerping van de Joden?

Op Romeinen 11 vers 17. *Maar indien sommigen van de takken afgebroken werden en gij een wilden vijgenboom zijnde, in derzelver plaats zijt ingeënt en des wortels en der vettigheid des olijfbooms mede deelachtig zijt geworden, zo roemt niet tegen de takken; en indien gij daartegen roemt, gij draagt er wortel niet maar de wortel u.*

In het Grieks staat *agri elaios*, dat is een *wilde vijgenboom*. Daarmee wordt dus de mensen uit de heidenwereld bedoeld.

Het woord waar de meeste mensen over vallen is het Griekse woord, wat vertaald is: *in derzelver plaats*. De kanttekening van de Hollandse Bijbel zegt uitdrukkelijk: *in de plaats van enige takken*. Dus niet alle takken. Het Griekse woordenboek vertaalt het als volgt: *in, aan, op, te midden van, binnen, bij*, enz.

De Joodse in boom wordt een *vruchtbare olijfboom* genoemd; deze was, dus geen wilde onvruchtbare boom. De onvruchtbare takken van de wilde vijgenboom werden geënt in een goede vruchtdragende stam. Dat is tegen nature. Want een fruitteiler ent geen dode onvruchtbare takken in een goede olijfboom. Het beeld wat Paulus gebruikt was duidelijk voor Romeinen en de Joden.

De wortel

De wortel waarvan Paulus spreekt in vers 18: *gij draagt de wortel niet maar de wortel u*, betekent de stamvader Abraham. Zie Romeinen 4 vers 11. *En hij heeft het teken der besnijdenis ontvangen tot een zegel der rechtvaardigheid des geloofs, die hem in de voorhuid was toegerekend; opdat hij zou zijn een vader van allen die geloven in de voorhuid zijnde, teneinde ook hun de rechtvaardigheid toegerekend worde. En een vader der besnijdenis, dengenen namelijk die niet alleen uit de besnijdenis zijn, maar die ook wandelen in de voetstappen des geloofs van onze vader Abraham, hetwelk in de voorhuid was.*

Hoe kom nu gezegd worden van Abraham dat hij leven en vettigheid kon meedelen aan stam en takken?

In de 1^e plaats was hij stamvader van al de Joden, of van alle Israëlieten die er ooit in de wereld geweest zijn en die er nog zullen komen. Zij hebben en natuurlijk leven uit hem.

In de 2^e plaats was hij geestelijk vader en levend voorbeeld omdat hij door God, zijn trouwe Verbondsgod werd gezegend met de belofte van het Vrouwenzaad Die in de wereld komen zou, en die hij in zijn lendenen droeg; hoewel de vruchtbaarheid in Abram al gestorven was. Niet alleen bij Abram maar ook bij Saraï. De *levendmakende Geest* woonde in Abraham en uit kracht daarvan maakte God een aantal van zijn zaad ook geestelijk levend. De kracht, de vettigheid, de levensenergie die in deze wortel was, is en werkt, wordt regelrecht gewerkt en onderhouden door Gods Geest. En wel uit kracht van die hemelse zegen die Abraham werd toegekend.

In het genadeverbond was Christus toen nog een ongebooren Zaad. Dit beloofde heilig Zaad was het Voorwerp van het geloof van Abraham en zijn geestelijk nageslacht tot op de dag dat Christus geopenbaard werd aan Israel.

De stam

De stam van deze olijfboom kan wellicht betrekking hebben op de 12 zonen van Jakob als de stamvaders van alle Israëlieten die ooit op de wereld zijn geweest en nog komen zullen.

Christus draagt ook de Naam van een stam, een tak en een vrucht, in Jesaja 11 vers 1:

Want er zal een rijsje voortkomen uit de afgehouden tronk van Isai en een scheut uit zijn wortelen zal vrucht voortbrengen.

In Zijn menselijke natuur is Hij van de stam van Juda voortgekomen. Naar zijn Goddelijke natuur noemt Hij Zichzelf in Openbaring 22 vers 16: *Ik ben de Wortel en het geslacht Davids, de blinkende Morgenster.*

Christus is dus Wortel, Stam en Tak en Vrucht in deze beroemde heilige en Goddelijke olijfboom.

De takken

De takken van de olijfboom zijn de nakomelingen van de 12 stamvaders, dus het complete Jodendom aller tijden.

Als wij over Joden spreken dan bedoelen wien in de 1e plaats de nakomelingen van Juda, de zoon van Jakob. De stam van Juda werd voornamelijk verspreid in de westerse wereld. In de loop van de eeuwen wordt echter de naam Joden ook gebruikt voor al de Joden van welke stam ook afkomstig; zowel in de verstrooiing alsook in Israel; godsdienstig of niet godsdienstig.

De vrucht

De vruchten zijn goede of zondige daden, Romeinen 6 vers 21 en 22. *Wat vrucht dan hadt gij toen van die dingen waarover gij u nu schaamt? Want het einde derzelve is de dood. Maar nu van de zonde vrijgemaakt zijnde en Gode dienstbaar gemaakt zijnde hebt gij uw vrucht tot heiligmaking en het einde het eeuwige leven.* Zie ook Romeinen 7 vers 5.

12. Conclusie

Paulus trekt onder meer deze conclusie:

Vers 24. *Want indien gij afgehouden zijt uit de olijfboom die van nature wild was en tegen nature in de goeden olijfboom ingeënt, hoeveel te meer zullen deze die natuurlijke takken zijn, in hun eigen olijfboom ingeënt worden, enz.*

Er is geen twijfel aan, dat de Joodse natie tot oprecht geloof in de Messias zal komen, hoewel ze Hem zolang hebben verworpen.

Paulus heeft de zelfde stelling al verdedigd met de Schrift in vers 15 en 16. *En indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?*

In feite zegt Paulus: geef nu zelf maar het antwoord. De verwerping van de Joden bracht het Evangelie onder de volken, hoeveel te meer zal hun wederaanneming nieuw geestelijk leven geven in de hele wereld? Deze conclusie volgt uit kracht van de heilige tegenstelling die Paulus maakt in Rom. 11: 15.

Er zijn gelovigen die deze leerstelling en bewijzen van Paulus droombeelden noemen. Als iemand de Heere, sprekend door Paulus zódanig wil tegenspreken, dan zegt Paulus: *zie toe, dat gij ook niet afgehouden wordt.*

De toekomstige herleving van Christus' Kerk op aarde, is gedocumenteerd in de Heilige Schrift, geautoriseerd door de Heilige Geest en gedictieerd door de Zoon van God met autoriteit van God de Vader.

De Almachtige en trouwe Verbondsgod geve dat de **Kerk van Christus in Nederland** daarin een rijke maat zal ontvangen.

Laten we dan met Paulus God aanbidden en verheerlijken. *Uit Hem, door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in de eeuwigheid. Amen.*

Middelburg 18 juli 2016

Willem Westerbeke